

Hoofdstuk 1

Een aangename warmte hing in de straten van Salerno. Katia wandelde opgewekt naar het restaurant waar ze met haar vriendinnen Loredana en Sofia had afgesproken. Ze zag er stralend uit. Aan alles viel te zien dat Katia wilde opvallen. Ze droeg een prachtige, zwierige jurk die door de combinatie van zwart met groen haar perfect stond. Ze had haar sandalen met hoge hakken aangetrokken, die ze al enige tijd geleden had ingelopen, zodat ze zich er nu moeiteloos op kon voortbewegen, en ze was flink in de weer geweest met een krultang, zodat ook haar lange kastanjekeurige haren vrolijk meedeinsten met haar pas. In haar hand had ze haar zwarte lakleren handtas, die ze enkel bij speciale gelegenheden meenam. Sinds ze had getekend voor haar nieuwe baan had ze uitgekeken naar deze avond. Ze wilde iedereen die ze kende laten weten dat ze weer terug verhuisd was naar Salerno, haar thuisstad. Ook wilde ze aan wie het maar wilde horen vertellen dat ze deze zomer was afgestudeerd en, ze kon haar geluk niet op, dat ze vrijwel direct een baan had gevonden in haar vakgebied, als salesassistente. Katia had in één klap alles waar ze ooit van had gedroomd.

Het was zaterdagavond en de meeste bekenden zouden in het centrum te vinden zijn. Tijdens de nog lange, warme nazomeravonden bleven mensen lang buiten. Het pleintje van de pizzeria

alsook de boulevard langs de zee vormden één grote ontmoetingsplek. Deze avond beschouwde Katia als haar grote comeback. Deze avond markeerde het begin van de nieuwe fase die aanbrak. En Katia kon niet wachten.

‘Katia!’ klonk het in de verte. Ze was bijna bij het plein en ze zag dat Loredana enthousiast naar haar zwaaide.

Ze liepen samen naar de pizzeria, waar ze Sofia troffen. De vriendinnen kenden elkaar al sinds de middelbare school. Hun levens waren sindsdien nogal uiteengelopen, maar de klik die ze hadden was onveranderd gebleven.

‘Wat zie je er goed uit, Katia!’ Sofia stond op om haar vriendin te begroeten. Ze was nu vijf maanden zwanger.

De vriendinnen omhelsden elkaar en Katia zei: ‘Jij mag er ook wezen, Sofia. Die jurk is echt prachtig!’

Sofia glunderde en wreef even over haar buik. ‘Dank je, lieverd.’

‘Goedenavond Katia, welkom terug!’ begroette een van de medewerkers haar.

‘Ciao Ale, dankjewel!’ Het nieuws over haar was als een lopend vuurtje gegaan. Precies waar Katia op had gehoopt. Ze genoot van de aandacht. Terwijl ze plaatsnamen aan een tafel op het terras en nog een andere medewerker ‘welkom terug, Katia’ riep, grijnsde Loredana naar haar.

‘Kijk, wij zijn vanavond op pad met Salerno’s nieuwste beroemdheid!’ zei ze.

Sofia knikte instemmend. ‘Het lijkt weer als vanouds, toen we nog bij elkaar in de klas zaten. Toen was je ook al zo populair,’ voegde ze eraan toe.

Katia knikte opgewekt en toen er drie glazen voor hen neer werden gezet – twee met prosecco en één met fris – proostten ze.

‘Op ons,’ zei Katia, ‘en onze toekomst!’

Terwijl ze wachtten op de pizza’s die ze besteld hadden, bespraken ze de laatste roddels uit hun stad. Vooral Loredana bleek echt van alles op de hoogte te zijn.

‘Ik begreep het van Annalisa die ik gisteren sprak tijdens de pauze tussen twee colleges. Kortom, of hij nu vreemdgegaan is of niet, dat blijft een beetje onduidelijk, maar ik denk dat ik het antwoord wel weet,’ zei ze veelbetekenend terwijl de andere twee vrouwen aandachtig luisterden.

Sofia deed nog een duit in het zakje: ‘Gisterochtend in de *pasticceria* kwam Carmela zelf koekjes kopen. Ze zag er echt zo slecht uit. Dikke wallen onder haar ogen. Ik heb haar toen ik de bestelling afrekende maar veel sterkte gewenst.’

Katia snoof en zei: ‘Ik weet het nog zo niet hoor. Carmela is een feeks. Grote kans dat zij deze roddel zelf de wereld in heeft geholpen om van die arme stumper af te komen.’

Nu keken twee paar ogen vol verwondering naar haar.

‘Nee maar, dat zou ook nog zomaar kunnen...’ zei Sofia nadenkend.

Een medewerker bracht hun pizza’s. De heerlijke geur van de versgebakken ingrediënten kwam hen tegemoet. De mozzarella, ham, champignons en olijven zagen er uitnodigend uit en Katia kon nog maar net ‘*buon appetito*’ zeggen of iedereen had al een hap van haar pizza genomen. Na enkele zeldzame seconden van absolute stilte vervolgden de vriendinnen hun gesprek over de laatste nieuwtjes. Loredana kende veel mensen, aangezien ze op de hogeschool in de stad zat. Ze volgde er het laatste jaar van de opleiding communicatie en multimedia. Sofia, die bij haar moeder in de bekendste *pasticceria* van de stad werkte, spande de kroon als het ging om het aantal mensen dat ze kende. Zij was daarbij vaak als eerste op de hoogte van de nieuwtjes en laatste roddels. Katia hoefde enkel een beetje tijd met haar vriendinnen door te brengen om weer volledig op de hoogte te zijn.

Terwijl Sofia aan het uitweiden was over de meest recente echo van haar baby, zag Katia vanuit haar ooghoeken dat er iemand naar hen toe kwam lopen. Ze draaide haar hoofd om hem beter te kunnen zien. Was hij het echt?

‘Francesco!’ riep ze uit en ze stond op om hem te begroeten. ‘Wat is dat lang geleden! En wat zie je er goed uit!’

Dat laatste was eruit voordat Katia er erg in had. Ach, wat maakte het ook uit. Door zijn gespierde armen waar zijn overhemd losjes overheen viel, met altijd meerdere armbandjes om zijn polsen, zijn donkere krullen en vriendelijke gezicht, zag hij er ook gewoon echt goed uit.

Francesco glimlachte. ‘Katia, het is goed je weer te zien. En? Is het waar wat ze zeggen? Heb je hier een baan gevonden?’

Katia antwoordde trots: ‘Helemaal waar. Leuk hè?!’

In tegenstelling tot hoe iedereen dat tot nu toe had beaamd, reageerde Francesco wat afwachtend. ‘Tja, eigenlijk had ik niet verwacht dat je terug zou komen.’

‘Ah... Huh, maar hoezo niet?’ vroeg Katia hem.

‘Ik bedoel,’ vervolgde Francesco met enige aarzeling, ‘je haalde hier op je sloffen de hoogste cijfers en vervolgens ging je in Bologna studeren... Met zo’n diploma ligt de hele wereld aan je voeten. Wat houdt je tegen om die te omarmen? Oftewel, wat doe je dan hier?’ zei hij glimlachend.

‘Wat bedoel je? Niks houdt me tegen. Ik ga daar naartoe waar ik wil en daarom ben ik terug,’ zei Katia nu enigszins fel.

Heel even leek het of Francesco nog iets wilde zeggen, maar toen glimlachte hij naar zijn oude jeugdvriendin en nam afscheid. ‘Hoe dan ook, welkom terug, Katia,’ zei hij, voordat hij van het terras weer het restaurant in liep.

‘Nou, wat heeft hij, zeg?’ zei Loredana.

‘Geen idee...’ zei Katia peinzend, om vervolgens uit de hoogte toe te voegen: ‘Ik ga in elk geval werken in mijn vak. Zo te zien is hij nog steeds niet verder gekomen dan een baantje in een pizzeria.’

‘Nee, nee, dat zie je verkeerd,’ zei Sofia terwijl ze haar glas water neerzette. ‘Hij is de eigenaar. Francesco heeft de pizzeria onlangs overgenomen.’

Nu was Katia op haar beurt verbaasd. Francesco, eigenaar van een pizzeria? Ze keek nog even naar de plek waar hij het restaurant

weer in was gewandeld, alsof hij door de kracht van haar blik opnieuw zou verschijnen.

‘Dat had ik niet van hem verwacht.’ *Hij was gestopt met school*, bedacht ze. Een niet zo fijne herinnering die vervolgens opkwam, drukte ze resoluut de kop in. *Francesco en zij...*

‘Tja, ook hier heeft het leven niet stilgestaan hè, Katia.’ Sofia knipoogde.

‘Daar kun jij me alles over vertellen,’ zei Katia met een veelbetekende blik op Sofia’s buik, blij om van onderwerp te kunnen veranderen.

‘Ja, nog even en we kunnen wandelen met de kinderwagen!’ zei Loredana.

Katia knikte blij, al kreeg ze rillingen bij het idee om zelf zo jong in verwachting te zijn. Met haar 26 jaar, lag de wereld aan haar voeten. Dat wilde ze voorlopig nog even zo houden. En dat zou ze de komende tijd uitgebreid gaan vieren.

Toen ze gingen afrekenen, verscheen Francesco weer. ‘Fijne avond nog, dames!’ zei hij. En toen iets zachter tegen Katia: ‘En, zie ik je snel weer?’

Katia fronste even. Hij was nog steeds een flirt, zoals hij altijd al was geweest. Daar ging ze niet weer in mee. Voorbij was voorbij. En het was tussen hen al heel lang voorbij overigens, ze waren nog tieners toen ze iets hadden gehad.

‘Wie weet,’ antwoordde ze met een vage glimlach, om zich vervolgens bij haar vriendinnen te voegen en het restaurant uit te lopen. ‘Tot snel weer, Francesco!’ riep ze nog.

De meiden gingen naar een bar aan de andere kant van het plein om een drankje te bestellen. De rest van de avond zouden ze zich mengen in de drukke menigte die zich op het plein verzamelde om het weekend te vieren. Katia genoot met volle teugen. Ze was weer terug. Terug op de plek waar ze het liefste was. In Salerno, vol in de schijnwerpers.